

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

Előadó:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva panaszos képviselőjében benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panasznak a ruházátvizsgálás módja tekintetében

helyt adok,

minden egyéb tekintetben a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés a) és e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés a) pontja).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos – jogi képviselője útján –
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos képviseletében a képviselő postai úton terjesztette elő panaszbeadványát, a panaszos és társával szemben fogantatosított rendőri intézkedéssel – előállítással – kapcsolatosan.

A panaszbeadvány szerint a panaszost és társát *-n * óra körüli időben rendőrök igazoltatták, majd a Rendőrkapitányságra előállították, ahonnan őket *-n * és * óra közötti időben szabadították.

A jogi képviselő beadványában kifejtette, hogy a panaszos és társa a jelzett napon egy választási plakátra írva fejezték ki politikai véleményüket, amely magatartásukat – sajtóinformációk szerint – térfigyelő-kamerán észlelték. A helyszínre érkező rendőrök a panaszost és társát igazoltatták, majd azt a tájékoztatást kapták, hogy elő fogják őket állítani, azonban ennek pontos okát a rendőrök nem közölték. A jogi képviselő álláspontja szerint a panaszos és társa cselekménye nem adott jogalapot az előállítás fogantatosítására, mivel a helyszínen a bűncselekmény elkövetésének gyanúja nem állt fenn, a jogalap nélküli előállítás pedig indokolatlanul hosszú ideig tartott. A jogi képviselő állítása szerint az előállítás során mindenféle indok és ténybeli alap nélkül került sor a panaszos és társa levetkőztetésére. A panaszost olyképpen vetkőztették le (nő előtt), hogy magán alsóneműt (bugyit, melltartó nélkül) és zoknit tarthatott csak. A panaszos társának pedig akként kellett (férfi előtt) meztelenre vetkőznie, hogy amikor alsónadrágban volt, azt is letolatták vele. A jogi képviselő a panaszbeadványban kifejtette, hogy a panaszostól és társától ezt megelőzően már minden tárgyat elvettek, ami cselekményükkel kapcsolatba hozható volt, nem volt arra semmilyen konkrét tényadat, hogy ön, vagy másra veszélyes magatartást fognak kifejteni, továbbá arra sem, hogy maguknál olyan tárgyat tartanak, melynek birtoklása bűncselekmény lenne, vagy veszélyes lenne a közbiztonságra.

A beadványban foglaltak alapján a jogi képviselő a rendőri intézkedés kapcsán az alábbiakat sérelmezte:

1. az előállítást;
 - 1/a) az előállítás jogalapját;
 - 1/b) az előállítás okával kapcsolatos tájékoztatás elmaradását;
 - 1/c) az előállítás időtartamát;
2. a ruházátvizsgálás módját;

II.

A Panasztestület a sérelmezett rendőri intézkedéssel kapcsolatban kialakított állásfoglalásában megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, VI. cikkében rögzített személyes adatok védelméhez fűződő jogát, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

A Panasztestület vizsgálata során megállapította, hogy jogszerű volt a panaszos és társával szemben fogantatosított igazoltatás, a tettenérés feltételei fennálltak, ezért előállításuk az Rtv.

33. § (1) bekezdés a) pontja szerint jogszerű volt. Ugyanakkor az előállítás időtartamával kapcsolatban a Panasztestület arra az álláspontra jutott, hogy az szükségtelenül elhúzódott, ezáltal sérült a panaszosok személyes szabadságához fűződő joga. A Panasztestület indokoltnak tartotta megállapítani a panaszos és társa tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmét is, mivel a rendőrségi iratok alapján kétség merült fel azzal kapcsolatban, hogy a panaszost és társát tájékoztatták az előállítás okáról. A Panasztestület megállapította továbbá a panaszos és társa emberi méltósághoz való jogának sérelmét a befogadáskor végzett levetkőztetésük miatt.

A Panasztestület álláspontja szerint a megvalósult alapjogsértés elérte a súlyosság azon fokát, amely indokolttá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

III.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe

- panaszbeadvány;
- összefoglaló jelentés;
- előállító helyiségben történő elhelyezéskor kitöltendő nyilatkozatok és annak részét képező nyomtatványok az előállító helyiségben elhelyezett fogvatartott személyekről, letéti tárgyakról készült jegyzőkönyvek;
- jelentések;
- összefoglaló jelentések;
- rendőri szervezeti elem által adott szakmai álláspont.

A lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a panaszos jogi képviselője által előterjesztett panaszában megfogalmazott állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott.

Jelen eljárásban – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben – figyelemmel a Ket. 50. § (5) bekezdésének első mondatára – előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdés szerint a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre is. (1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.)

IV.

A rendőri intézkedés ellen a panaszos által megfogalmazott sérelmek kapcsán álláspontom a következő:

1. Előállítás

1/a) Előállítás jogalapja

Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerint „*A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek*”.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 371. § (1) bekezdés alapján, figyelemmel a (2) bekezdés a) pontjában foglaltakra „*Aki idegen vagyontárgy megsemmisítésével vagy megrongálásával kárt okoz, rongálást követ el. A büntetés vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztés, ha a rongálás kisebb kárt okoz*”.

A jogi képviselő megítélése szerint a panaszos előállítása jogszerűtlen volt, mivel a cselekménye nem volt jogsértő, tekintettel arra, hogy a panaszos – az intézkedés időpontjában fennálló kampányidőszakban – egy jelölt személyére vonatkozó politikai véleményét fejezte ki, illetőleg a helyszínen a bűncselekmény egyszerű gyanúja sem volt megállapítható, figyelemmel a szabálysértési értékhatárra, valamint arra, hogy magatartását nem falfirka elhelyezésével valósította meg.

A rendőri jelentés szerint *-n a Rendőrkapitányság illetékességi területén térfigyelő szolgálatot látott el, amikor * óra körüli időben – rádión – azt a tájékoztatást kapta, hogy a * kereszteződésében telepített térfigyelő kamerán keresztül észlelve az ott található hirdető táblára felhelyezett plakátokat a panaszos és társa megrongálta oly módon, hogy azokat filctollal és festékes ecsettel megrajzolták. Erre figyelemmel a panaszost és társát * órakor a rendőrök elfogták és a Rendőrkapitányságra előállították.

Az összefoglaló jelentés szerint az intézkedő rendőrök a helyszínen megállapították, hogy a panaszos az ott elhelyezett polgármester jelölt választási plakátjánál guggolt miközben obscén és sértő feliratot írt. A panaszost és társát a rendőrök igazolásra szólították fel, amelynek eleget tettek, továbbá a felirat készítéséhez használt eszközöket a rendőri felszólítást követően önként előadták.

A hivatkozott jogszabályhelyek, valamint rendőrségi iratok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos előállítására azért került sor, mert vele szemben – kisebb kárt okozó rongálás vétsége miatt – felmerült a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontjában rögzített bűncselekmény elkövetésének gyanúja, amelyre tekintettel a rendőrök indokoltnak tartották a panaszos kapitányságra történő előállítását, figyelemmel arra, hogy a bűncselekmény elkövetésének gyanúját további eljárási cselekmények foganatosításával megerősítsék, vagy kizárják.

A leírtakra tekintettel, a panaszossal szemben fennállt a bűncselekmény elkövetésének rendőri intézkedéshez minimálisan szükséges gyanúja, így az azonnali eljárási

cselekmények fogantatása érdekében a rendőrök jogszerűen állították elő a panaszost, ezért a panasz alaptalan.

1/b) Az előállítással kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség elmaradása

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés alapján „A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.”

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés értelmében „Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.”

A jogi képviselő kifogásolta, hogy a panaszossal nem közölték előállításának okát.

Az összefoglaló rendőri jelentés tartalmazza, hogy az intézkedés során a rendőrök közölték a panaszossal és társával, hogy az általuk elkövetett cselekmény miatt elfogják őket és előállítják a Rendőrkapitányságra a további szükséges eljárési cselekmények lefolytatása céljából.

Az összefoglaló rendőri jelentés szerint a Rendőrkapitányságon a készenléti csoportvezető a panaszost és társát szóban tájékoztatta, hogy milyen cselekmény elkövetésével gyanúsíthatóak.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtette, hogy a megküldött rendőrségi iratokból mindig az intézkedés időpontjához legközelebbi jelentést tekinti hitelesnek, illetőleg a rendőrség nem bocsátott a rendelkezésére. A Panasztestület gyakorlata szerint, amennyiben a rendőrség a panasz tartalmának megismerését követően nem cáfolja a panaszos állítását – illetőleg a rendelkezésre álló körülmények nem támasztanak kétséget azzal kapcsolatban –, úgy a Panasztestület a döntését a panaszosi állításra alapozza. Erre figyelemmel a Panasztestület úgy foglalt állást, hogy az előállításra vonatkozó hiányos rendőrségi dokumentáció – melyet az időben későbbi keltezésű, ezáltal kevésbé hitelesnek tekinthető jelentések nem pótolhatnak – kétséget támaszt azzal kapcsolatban, hogy a panaszosok tájékoztatták az előállítás okáról, ezért a Panasztestület indokoltnak tartotta a panaszosok tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogának sérelmét megállapítani.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett fenti megállapításával az alábbiak értelmében nem értek egyet.

A rendőrségi dokumentációk, valamint a hivatkozott törvényhelyek alapján megállapítható, hogy a panaszost az előállítás okáról mind a helyszínen, mind a Rendőrkapitányság épületében szóban tájékoztatták, továbbá az előállított személy előállító helyiségben történő elhelyezésekor a szóbeli tájékoztatás megtörténtéről, hozzátartozó, egyéb személy értesítéséről és az írásos tájékoztató átvételéről szóló Nyilatkozat tanúsága szerint – amely az intézkedés napján került kiállításra és amelyet a panaszos aláírásával, *-én * órákor ellátott – e kötelezettség kétséget kizáróan írásban is végrehajtásra került, így az erre vonatkozó panasz alaptalan.

1/c) Az előállítás időtartama

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése alapján „A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.”

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése alapján „A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”

A jogi képviselő álláspontja szerint az előállítás időtartama indokolatlanul hosszú ideig tartott.

A előállításról kiállított nyilatkozat szerint a panaszos előállítása *-n * *-n * óráig tartott. A panaszos előállító helyiségbe * órákor került elhelyezésre.

A * jelentés tartalmazza, hogy ez idő alatt került sor a panaszos kapitányságra történő beszállítására, nyilatkoztatására, ruházatátvizsgálására, előállító helyiségbe történő elhelyezésére, kihallgatására, nyilvántartásba vételére.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtette, hogy az elvégzett cselekményekhez viszonyítva indokolatlanul eltúlzottnak tartotta a panaszosok megközelítőleg 4 és fél órán át tartó előállítását, A Panasztestület álláspontja szerint az előállítás időtartama – figyelemmel az Rtv. 15. §-ban előírt arányossági követelményre – meghaladta az elérni kívánt célhoz szükséges időt, ezért sérült a panaszosok személyi szabadsághoz való joga.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett fenti megállapításával az alábbiak értelmében nem értek egyet.

A jelentés tartalmazza, hogy a bűncselekmény miatt előállított személyek esetében valamennyi, a különböző normákban előírt adminisztrációs jellegű cselekményt, illetve nyomozási cselekményt elvégezték.

Az elvégzett cselekmények – különösen a nyomozási cselekmények – időigényesek, amely nem csupán azt jelenti, hogy maguk a reálcselekmények hosszabb időt vesznek igénybe, hanem azt is, hogy azok – az iratokon szereplő időigényen, azaz az ún. „hasznos” időn túl – szellemi, szervezési előmunkákat igényelnek. Az emberekkel történő foglalkozás sem értékelhető csupán a „hasznos idő – holt idő” dimenziójában, hiszen az érintettekkel az eljárási cselekményeken túl is kommunikálni kell, e nélkül krimináltaktikailag egy kihallgatás jól el sem végezhető (például a házkutatásra előzetesen fel kell készülni, a címet meg kell keresni, a jegyzőkönyvet össze kell gyűjteni, a szolgálati gépjárművet fel kell venni, azt le kell adminisztrálni, stb.). Ezek a Panasztestület álláspontja szerint „holt idő”-nek számítanak, holott e nélkül az érdemi nyomozási cselekmények nem végezhetőek el.

A jogalkotó azért biztosított az előállítás időtartamára 8 órát, amely négy órával meghosszabbítható, mert bizonyos időn belül az eljárási cselekmények jól és pontosan nem végezhetőek el.

A hivatkozott törvényhelyek, valamint rendőrségi iratok alapján e sérelemmel kapcsolatosan megállapítható, hogy az előállítás, mint rendőri intézkedés csak az adatok felvételét, illetőleg a tényállás rögzítését foglalja magába, így az érdemi döntést nem

eredményez, a panaszos előállítása során – az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányossági követelményeknek megfelelően – végrehajtott eljárási cselekmények foganatosítása megtörtént, annak időtartama nem volt objektíve elhúzódó, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

2. Ruházatátvizsgálás módja

Az Rtv. 29. § (6) bekezdés értelmében *„A rendőr az igazoltatott személy ruházatát, járművét átvizsgálhatja, ha azt a személyazonosság megállapítása, a közrendet, a közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja szükségessé teszi”.*

Az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján *„Akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja”.*

A (2) bekezdés szerint *„A ruházat átvizsgálását - halaszthatatlan eset kivételével - az intézkedés alá vonttal azonos nemű személy végezheti. Az intézkedés nem történhet szeméremsértő módon”.*

Az Rtv. 15. § (1) bekezdés szerint *„A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.*

A (2) bekezdés alapján *„Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár”.*

Az Rtv. 16. § (4) bekezdés értelmében *„A rendőr nem alkalmazhat kínzást, kényszervallatást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni.*

Az Rtv. 18. § (4) bekezdés szerint *„A rendőrségi fogdába történő befogadáskor, amennyiben a rendelkezésre álló adatokra, illetve a befogadás körülményeire vagy a fogvatartott viselkedésére tekintettel alapos okkal feltételezhető, hogy a fogvatartott saját vagy más életének, testi épségének veszélyeztetésére alkalmas tárgyat tart magánál, az élet, testi épség védelme, továbbá a bűncselekmény megelőzése érdekében a fogvatartott testét, erre vonatkozó előzetes figyelmeztetést követően - a testüregekre is kiterjedően - át kell vizsgálni”.*

Az (5) bekezdés alapján *„A fogvatartott testének átvizsgálása nem történhet szeméremsértő módon, és az átvizsgálás alatt más fogvatartott, illetve a fogvatartottal ellentétes nemű személy nem lehet jelen”.*

A (6) bekezdés értelmében *„A testüregek átvizsgálását csak orvos végezheti, amelynek során a vizsgálatot végző orvoson kívül a vizsgálat elvégzésében közreműködő egészségügyi dolgozó, valamint a vizsgált személlyel azonos nemű rendőr lehet jelen”.*

Az Rtv. 97. § (1) bekezdés b) pontja alapján ruházatnak kell tekinteni *„az intézkedéssel érintett személy testén viselt, illetőleg az intézkedés helyszínén nála lévő, vagy a közvetlen felügyelete alatt, illetve rendelkezésére álló ruházat, csomag és tárgy”.*

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 31. § (7) bekezdés szerint *„Elhelyezéskor a fogvatartottat nyilatkoztatni*

kell sérüléséről, esetleges panaszáról. Betegség vagy sérülés esetén orvosi ellátásban kell részesíteni, ruházatát támadás vagy önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele céljából a felügyeletet ellátó rendőrnek át kell vizsgálnia. A ruházat átvizsgálását a fogvatartottal ellentétes nemű személy nem végezheti, valamint nem lehet jelen, kivéve, ha az átvizsgálás technikai eszközzel történik”.

A (8) bekezdés alapján „Az előállítás biztonsági követelményeire figyelemmel, valamint az esetleges önkárosítás megelőzése érdekében az előállító helyiségben a fogvatartott saját tulajdonú alsó- és felsőruházatát nadrágszija nélkül, lábbelijét cipőfűző nélkül tarthatja magánál”.

A rendőri intézkedések gyakorlati végrehajtásának alapvető taktikáiról szóló 18/2008. (OT. 10.) ORFK utasítás mellékleteként kiadott, „a rendőri intézkedések gyakorlati végrehajtásának alapvető taktikái” című módszertani útmutató 6.4. pontja alapján „az előállító egységben történő elhelyezést megelőzően végrehajtott, támadás vagy önvészély okozására alkalmas tárgy elvételére irányuló ruházatátvizsgálást úgy kell végrehajtani, hogy az a személyi szabadságában korlátozott személy alsóruházatának – alsónadrág, melltartó, fehérnemű – levételével nem járhat, az esemény valamennyi releváns körülményére (a jogsértő cselekmény jellegére, helyszínére) tekintettel kell lenni”.

A jogi képviselő kifogásolta a panaszos és társa levetköztetését, melynek keretében a panaszost úgy vetköztették le (női rendőr előtt), hogy alsóneműt (bugyit, melltartó nélkül) és zoknit tarthatott csak magán.

Az összefoglaló rendőri jelentés tartalmazza, hogy az elhelyezés során részletes ruházatátvizsgálás történt, a panaszossal szemben * hajtotta végre. A panaszost felszólította, hogy pakolja ki zsebeiből a nála lévő dolgokat, majd a felső és alsó ruházatát vegye le, a fehérnemű kivételével. A felszólításnak a panaszos eleget tett és önként levette ruházatát. A felső ruházata egy ruhadarab volt, amely alatt nem viselt fehérneműt, majd levette alsó ruházatát, a fehérneműt magán hagyva. Ezt követően a levett ruhadarabokat * egyenként átvizsgálta. Mivel egyértelműen megállapítható volt, hogy nem birtokol olyan eszközt, melyet az előállítóban nem tarthat magánál, továbbá sérülés nem volt látható a testén, ezért felszólították, hogy öltözzön fel. A ruházatátvizsgálás során * testi kontaktust nem létesített, nem érintkezett a levetközött panaszossal.

A rendőri jelentés kifejti, hogy a panaszossal és társával szemben végrehajtott ruházatátvizsgálás módja az előállítás okát és a körülményeket is figyelembe véve aránytalan, és ezáltal szakszerűtlen volt, mivel a hivatkozott jogszabályok nem teszik lehetővé a rendőri szakzsargonban használt ún. vetköztetés lefolytatását, még akkor sem, ha annak biztonsági előnyei mellett a rejtett tárgyak testi kontaktus nélküli kiszűrésére is alkalmasabbak, mint a hagyományos ruházatátvizsgálás.

E sérelemmel kapcsolatban a Panasztestület állásfoglalásában rögzíti, hogy a ruházatátvizsgálás az intézkedés alá vont ruházatának tapintás útján történő átvizsgálását jelenti úgy, hogy a ruházat az érintett személy testfelületén marad. Mivel a panaszost és társát előállították, tehát személyi szabadságot korlátozó intézkedés alatt álltak, és előállító helyiségben helyezték el őket, ezért az Rtv. 31. § (1) bekezdése és a Szolgálati Szabályzat 31. § (7) bekezdése megfelelő jogalapot biztosított ruházatuk ilyen való átvizsgálására, amely azonban semmiképp sem járhatott volna a ruhadarabok levételével, az intézkedés alá vont személyek „vetköztetésével”. Erre figyelemmel a Panasztestület megállapította, hogy a befogadáskor végzett ruházatátvizsgálás módja (a panaszos levetköztetése) aránytalan és szakszerűtlen volt, ezért az

ilyen átvizsgálás az Alaptörvény III. cikkében tilalmazott megalázó bánásmódnak minősül, mely súlyos mértékben sértette a panaszos emberi méltóságához fűződő jogát.

A Panasztestület fent kifejtett álláspontjával egyetértek, tekintettel arra, hogy a fent hivatkozott Rtv. 31. § (1) bekezdésben, valamint a Szolgálati Szabályzat 31. § (7) és (8) bekezdésben foglaltak szerint a ruházatátvizsgálást tapintás útján testfelületen történő viselés mellett kell végrehajtani. A személyi szabadságukban korlátozott személyek ilyen alaposágú átvizsgálására, mint ahogy az a panaszossal szemben végrehajtásra került, kizárólag rendőrségi fogdába történő befogadás során van lehetőség az Rtv. 18. § (4)-(6) bekezdései alapján, amely nem azonos az Rtv. 31. § (1) bekezdésében rögzített ruházatátvizsgálás fogalmával.

A fentiekre tekintettel, a benyújtott panasz – a ruházatátvizsgálás módja tekintetében – megalapozott.

V.

A Panasztestület a sérelmezett rendőri intézkedéssel kapcsolatban kialakított állásfoglalásában vizsgálat tárgyává tette a panaszossal szemben eljáró rendőrök intézkedési kötelezettségét.

Tehtett arra, hogy a jogi képviselő az intézkedési kötelezettséget nem sérelmezte, ezért azt érdemben nem vizsgáltam.

Ezzel kapcsolatosan a Fővárosi Törvényszék már korábbi – 20.K.31.855/2011/8. számú – ítéletében kimondta, hogy *„A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi határozat kizárólag a felperes panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.”*

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítélete a fentieket alátámasztja, amely szerint *„(...) Az FRP-nek az előállítási időtartamára vonatkozó megállapításra nézve rögzítette, hogy e körben a felperes nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.”*

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdéseiben alapul.

A határozat az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdés;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés a) és e) pontja, 109. § (1) bekezdés a) pontja, 50. §;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 92. § (1) bekezdés, 93/A. (7), (9) bekezdés, 33. § (1) bekezdés a) pontja, 20. § (2) bekezdés, 33. § (4) bekezdés, 15. § (1) bekezdés, 33. § (3) bekezdés, 29. § (6) bekezdés, 31. § (1), (2) bekezdés, 15. § (1), (2) bekezdés, 16. § (4) bekezdés, 18. § (4), (5), (6) bekezdés, 97. § (1) bekezdés b) pontja;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 31. § (7), (8) bekezdés;

- a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pontja.

Budapest, 2016. január 11.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos**